

§ 6. Øvrigt bør der tages et skonsomt Hensyn til de Forhold, hvorunder den paa-gældende har virket, og det bør ikke komme en Mand til Stade, om han paa Grund af Sygdom, Uheld eller andre særlige Forhold ikke har været i Stand til at sammenpære hele det Beløb, der udræves, naar andre, der kende ham og have Tillid til hans Vilje og Evne, komme ham til Hjælp med, hvad han maatte mangle.

7.

Kommissionens Afgørelser træffes ved simpel Stemmeslæthed. Kommer Valget til sidst til at staa mellem to eller flere Andragere, der i Henseende til Kvalifikation er staaet paa lige, at Kommissionen ikke mener med Grund at kunne foretrække den ene for den anden, er den berettiget til at afgøre Valget ved Lodtrækning.

8.

Saa snart Afgørelse har fundet Sted, gives der hver enkelt Andrager Underretning om Resultatet for hans Vedkommende. Er nogen Andrager ikke befunden kvalificeret, gives der ham Meddelelse om, hvilke Betingelser Kommissionen formener, at han ikke har opfyldt.

Samtlige bevilgede Andragender sender Kommissionen til Kreditforeningens Repræsentant. Den hele Forretning søges fremmet saa hurtigt som muligt og i hvert Fald tilendebragt saa tidligt, at de fornødne Buderingsforretninger kunne foretages i Løbet af Efteraaret.

9.

Kommissionen fører Protokol over sine Forhandlinger og de truffne Afgørelser. Protokollen opbevares hos Formanden.

Til § 3.

Da der ikke eksisterer nogen fast Opfattelse af, hvad der forstås ved „Landarbejdere“, har man anset det for nødvendigt i Planen at give en Definition af, hvem der i saa Henseende gaar ind under Planens Bestemmelser. Man har derved været noget i Tvivl, om man ikke burde medtage de smaa Landhaandværkere, der drive deres Haandværk uden Medhjælp eller højt med Hustrus eller Børns Hjælp, idet ogsaa saadanne i videre Forstand kunne regnes med blandt Landbrugets Medhjælpere, selv affet fra, at det ikke saa sjældent hændes, at de, især i de travle Tider, selv tage Haand med i Landarbejdet. Indenrigsministeriet har i sin Tid — i en Skrivelse af 16de Februar 1869, jfr. Skrivelse af 1ste November 1871 — med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Husmænd der kunde aftræves Arbejdsdage til Kommunen, udtalt sig for, at til Husmænd kan kun henregnes den egentlige Arbejderbefolkning paa Landet, derimod ikke saadanne, der ernære sig ved Handel, Haandværk eller Fabriksdrift eller anden fra almindeligt simpelt Daglejerarbejde forskellig Næringsdrift. Efter den Sondring, der her gøres mellem de egentlige Landarbejdere og Haandværkere m. fl., vilde det formentlig, hvis Udgangen til at erhverve Huse med Jord efter denue Plan skulde udvides til at omfatte ogsaa disse Haandværkere, være nødvendigt at optage en udtrykkelig Bestemmelse herom, da de altsaa ikke efter det gængse Begreb synes at kunne medregnes til Landarbejderklassen. Kommissionen er imidlertid kommen til det Resultat, at Planens Bestemmelser kun bør angaa dem, der væsentlig ernære sig ved at udføre almindeligt Landbrugsarbejde for andre mod vederlag. Ved Tilføjelsen af Ordet „væsentlig“ har man villet tilkendegive, at det ikke har været Meningen at udelukke saadanne Landarbejdere, der som rent Biehverv drive et eller andet Haandværk eller en ringe Handel, men hvis Hovedgerning dog er Landbrugsarbejde. Den saaledes givne Definition af „Landarbejdere“ vil — hvad man finder Anledning til særlig at udtale, — medføre, at Gaardmandsønner, der arbejde hjemme hos Faderen uden fast Tjeneste, som Regel ville være udelukkede fra at komme i Betragtning. At en saadan, naar han bor hos Faderen og faar Underhold hos denne, ikke bør kunne komme i Betragtning, selv om han hjælper til ved Driften af Faderens Gaard, naar han dog ikke har faaet fast Løn hos Faderen eller har været bunden for nogen bestemt Tid eller har påtaget sig nogen Forpligtelse til at yde Arbejde for Faderen, synes at være utvivlsomt.